

H.W.L. POONJA

DOAR RĂMÂI TĂCUT

Traducere din limba engleză:
SORIN VOINA

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

H. W. L. POONJA DE DAVID GODMAN	7
CUFUNDAREA ÎN ETERNITATE DE CATHERINE INGRAM	69
CINE PUNE ÎNTREBĂRILE AICI? DE WES NISKER	81
AICI ȘI ACUM ÎN LUCKNOW DE SHANTI DEVI	91
FĂRĂ ÎNTREBĂRI, FĂRĂ RĂSPUNSURI DE HENNER RITTER	95
CINE EȘTI TU? DE JEFF GREENWALD	109
SALTUL ÎN NECUNOSCUȚ DE RON STARK ȘI HENRY BAER	135
NIMIC NU A EXISTAT VREODATĂ DE CHOKYI HYIMA RINPOCHE	159
NICI O ÎNVĂȚĂTURĂ, NICI UN ÎNVĂȚĂTOR, NICI UN DISCIPOL DE RAMA CROWELL	171
SUMMA IRU DE DAVID GODMAN	211
GLOSAR	251

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu câteva luni în urmă a apărut prima ediție a acestei cărți, cuprinzând interviuri și articole despre diferite aspecte ale vieții și învățăturii lui Papaji. Datorită faptului că a fost editată foarte rapid, conținea numeroase greșeli de tipar. Imediat după publicare s-a luat hotărârea de a tipări o nouă versiune care să fie cu adevărat profesională.

Papaji a decis să elimine unele materiale pe care le-a inclus în prima ediție, dorind să adauge noi interviuri și articole care au fost omise inițial. El a ales ordinea interviurilor și a corectat foarte atent fiecare pagină a cărții.

Punctuația și gramatica au fost revizuite și ele cu mare grijă, Papaji fiind foarte exigent în privința acestora. La sfârșit există un glosar în care sunt explicate cuvintele și conceptele mai puțin cunoscute folosite pe tot parcursul textului.

Papaji a dorit ca această nouă ediție să apară cât mai repede cu putință. Foarte mulți din cei care îl prețuiesc au lucrat zi și noapte pentru a-i pune în aplicare dorința. Din acest motiv doresc să le mulțumesc tuturor celor care au ajutat la editarea, transcrierea și revizuirea cărții: Gabi, Richa, Kerry, Gurupad, Nadhia, Chandi Devi și Rama.

David Godman
Lucknow, India
1 iunie 1993

H.W.L. POONJA

de David Godman¹

Acest capitol este din *Puterea Prezenței*, una din viitoarele cărți ce va apărea sub semnătura lui David Godman. Deși se vorbește la persoana întâi singular, nu a fost editat de Papaji, ci reprezintă fragmente din mai multe discursuri și răspunsuri la întrebări compilate de David Godman sub forma acestui capitol autobiografic. Ulterior, Papaji a revizuit textul care urmează, pentru a fi sigur că acesta descrie cât se poate de fidel viața sa.

Prima experiență izbitoare pe care am trăit-o a fost pe când aveam opt ani. Era în anul 1919. Britanicii, imediat după ce învinseseră în primul război mondial, au acordat elevilor o vacanță de o lună, pentru a sărbători și celebra și ei victoria. Fiecărui copil i s-a dat o insignă pe care să o

¹ David Godman a trăit și a lucrat în ashram-ul lui Sri Ramana Maharshi timp de șaptesprezece ani. El este cel care a compilat și editat *Be as you are*, una dintre cele mai citite cărți bazate pe învățăturile lui Sri Ramana Maharshi. De asemenea, el este autorul cărții *No-mind – I am the Self: The lives and teachings of Sri Lakshmana Swamy and Mathru Sri Sarada*.

poarte în vederea comemorării victoriei. Pe atunci trăiam în Faisalabad, o parte a Punjab-ului care astăzi se află în Pakistan. Mama mea hotărâse ca în această vacanță neașteptată să mergem în vizită la rudele noastre din Lahore. Vizita s-a desfășurat în timpul verii, deoarece îmi aduc aminte că fructele de mango începuseră deja să se coacă.

Într-o seară, în timp ce stăteam cu toții într-una din casele unei rude din Lahore, cineva a început să pregătească o băutură din mango, lapte și migdale. Oricărui copil i-ar fi lăsat „gura apă” după acel suc îmbietor, dar când mi s-a oferit paharul nu am schițat nici un gest pentru a-l primi. Vroiam să beau, dar adevărul este că începusem să fiu învăluit și să mă mistui într-o experiență care mă făcea să mă simt foarte liniștit și fericit. Nu am mai putut răspunde sau mișca. Mama mea și celelalte femei au început imediat să se alarmeze când au văzut subita mea inactivitate. S-au strâns în jurul meu și au început să se întrebe ce s-a întâmplat și ce pot face. Deja ochii mi se închiseseră. Deși nu le puteam răspunde sau spune ceva, azeam cum vorbesc și eram pe deplin conștient de toate încercările lor de a mă readuce la starea normală. Au început să mă zgâlțâie, să mă ciupească, să îmi dea cu apă pe față. Cineva chiar m-a ridicat în brațe, dar din partea mea nu a apărut nici un răspuns. Nu eram încăpățânat. Experiența a fost atât de copleșitoare încât pur și simplu mi-a paralizat capacitatea de a răspunde la stimuli exteriori. Timp de o oră au încercat tot ce le-a stat în putință ca să mă readucă la starea normală, însă nu au reușit.

Nu am fost bolnav și, înainte de a-și face apariția starea aceea, nu am avut nici un fel de simptom neobișnuit. Datorită modului instantaneu în care se produsese fenomenul și faptului că nimic nu mă putea face să ies din acea stare, familia a ajuns la concluzia că sunt posedat de un spirit malefic. În acele zile nu existau doctori sau psihiatri decât

în orașele mari. Ori de câte ori se întâmpla ceva de genul acesta, răspunsul cel mai des întâlnit era transportarea victimei la moscheea locală, astfel încât *mulla* să încerce o exorcizare. Foarte mulți obișnuiau să îi ducă și vacile sau alte animale, atunci când acestea nu mai dădeau lapte sau când se îmbolnăveau.

Deși proveneam dintr-o familie hindusă, totuși am fost dus la moschee și încredințat acelui *mulla*. El a început să incanteze câteva cuvinte și să plimbe pe deasupra corpului meu unele bucăți de metal. Aceasta era procedura standard de exorcizare. *Mulla*, cu optimismul său obișnuit, a spus că mă voi însănătoși după câteva ore, dar toate eforturile sale, ca și acelea ale familiei mele, nu au reușit să mă scoată din starea în care mă aflam. Am fost dus acasă și întins pe pat. Timp de două zile am rămas în acea stare beatifică și liniștită, incapabil să comunic cu cineva, însă pe deplin conștient de tot ce se petrecea în jurul meu.

După două zile am deschis ochii. Mama mea, o înflăcărată *bhakta*, m-a întrebat: „L-ai văzut pe Krișna?” Văzând cât sunt de fericit, ea a renunțat la ideea că am fost posedat de un spirit malefic, substituind această teorie cu aceea că am fost implicat într-o experiență mistică.

„Nu” – am răspuns. „Tot ce îți pot spune este că am fost foarte fericit.”

În ce privește cauza sau cauzele acele stări, și eu eram la fel de ignorant ca și familia mea. Nu știam ce am experimentat sau ce a precipitat subita cufundare în acea fericire intensă și paralizantă.

I-am spus mamei mele: „A fost o fericire imensă, o pace și o frumusețe neobișnuite. Mai mult de atât nu îți pot spune.” Adevărul este că aceea a fost o experiență directă a Sinelui, dar atunci nu înțelesesem acest lucru. După mai mulți ani am început să apreciez pe deplin ceea ce mi se întâmplase.

Mama mea nu vroia să renunțe la teoria ei. Mi-a arătat o imagine cu Krișna copil și m-a întrebat: „Ai văzut pe cineva care să arate așa?”

I-am răspuns din nou: „Nu, nu am văzut.”

Mama mea obișnuia să cânte prin casă foarte multe *bhajana* închinare lui Krișna. S-a căsătorit la vârsta de șaisprezece ani și m-a născut pe mine când avea optsprezece ani. Când s-a produs acea experiență, ea era încă o femeie foarte tânără. Vocea și chipul ei atrăgeau în casa noastră foarte multe persoane.

Deși nu avea nimic de-a face cu experiența prin care am trecut, mama m-a convins într-un fel că acea stare s-a produs deoarece am intrat în contact cu Krișna. Astfel, a început să mă încurajeze și să îmi spună că dacă voi recita și cânta numele lui Krișna, dacă devin un *bhakta* al său, atunci experiența va reveni. Acesta a fost un argument foarte puternic pentru mine. Imediat ce am deschis ochii și am revenit la starea normală, am început să tânjesc să experimentez din nou acea stare magnifică prin care trecusem. Din moment ce nu cunoșteam altă cale prin care o puteam dobândi, am început să ascult sfaturile mamei mele și am decis să devin un devot al lui Krișna. Mama m-a învățat cum să practic toate ritualurile și incantațiile asociate cultului lui Krișna. Odată ce am pornit la drum, nu mi-a luat mult timp ca să îmi dezvolt o puternică și intensă iubire pentru Krișna. După câțva timp am uitat care era scopul practicii mele și am devenit atât de fascinat de Krișna, atât de îndrăgostit de forma sa, încât această iubire a înlocuit foarte repede dorința de a experimenta din nou starea prin care trecusem.

Am fost foarte atras de o anumită imagine a lui Krișna copil, exact acea poză pe care mama mi-a arătat-o în ultima zi a experienței prin care am trecut. Chipul lui Krișna era atât de frumos, atât de atrăgător, încât nu am avut nici o

dificultate în a-mi îndrepta spre toată atenția, iubirea și devoțiunea. Ca un rezultat al acestei *bhakti* intense, Krișna a început să îmi apară în fața ochilor, exact sub forma din poză. La început îmi apărea numai noaptea și ne jucam, uneori chiar dormeam împreună. Eram foarte inocent în acea perioadă și nu am realizat că aceea era manifestarea uneia dintre cele mai mari zeități din hinduism – pentru care foarte mulți devoți își iroseau o viață întreagă doar ca să aibă o cât de mică străfulgerare a Lui. Naiv fiind, am crezut că este ceva foarte normal ca El să îmi apară și să se joace cu mine.

Forma sa fizică era la fel de reală ca a mea – o puteam simți și atinge – însă El îmi putea apărea și sub forme mult mai subtile. Dacă îmi puneam pătura peste cap, tot mai puteam să Îl văd. Chiar și atunci când închideam ochii, imaginea lui Krișna se afla în fața mea. Acel Krișna era o energie plină de viață și foarte jucăușă. Întotdeauna îmi apărea când mă urcam în pat și, prin tot felul de jocuri și trucuri, mă împiedica să dorm. După ce noutatea s-a mai domolit, am început să simt că apariția lui Krișna devenise puțin obositoare, deoarece nu mă lăsa să dorm nici atunci când eram foarte obosit. Am început să mă gândesc cum pot scăpa de El și mi-a venit ideea să Îl trimit la mama mea. Știam că, datorită faptului că era o credincioasă foarte înflăcărată, s-ar fi bucurat foarte mult să Îl vadă.

„De ce nu te duci să dormi cu mama mea?” – l-am întrebat într-o noapte. „Nu mă lași să dorm și sunt obosit. Du-te la mama mea.” Se pare însă că Krișna nu era interesat deloc de compania mamei mele. Nu s-a dus niciodată la ea și a preferat să-și piardă timpul numai cu mine. Într-o noapte, mama ne-a auzit vorbind și a întrebat: „Cu cine vorbești?”

„Cu Krișna” – i-am răspuns. „El vine în fiecare seară și nu mă lasă să dorm. Dacă închid ochii, tot îl văd – uneori

chiar mai clar decât atunci când am ochii deschiși. Îmi pun pătura peste cap și tot nu pot scăpa de El.”

Mama a intrat în cameră pentru a se lămuri despre ce vorbesc, dar nu a văzut nimic. Ea nu L-a văzut nici măcar o singură dată – și El a venit la noi în casă de nenumărate ori.

Când nu se afla lângă mine simțeam dorința să-L văd. Îmi plăcea foarte mult să Îl văd și să mă joc cu El. Singura problemă era că de foarte multe ori eram obosit și nu mă puteam juca cu El, iar El nu mă lăsa să dorm până când nu ne jucam împreună.

Nu venea în fiecare seară. Uneori apărea, alteori nu. Niciodată nu m-am îndoit de realitatea Lui; niciodată nu m-am gândit că este un fel de viziune sau halucinație. Odată i-am trimis și o felicitare, în care îi scriam cât de mult Îl iubesc și mă gândesc la El. Am trimis-o prin poștă și nu am fost deloc surprins când am primit răspunsul său: un plic timbrat, ștampilat și adus de poștaş până acasă. Pentru mine, El era atât de real încât mi se părea complet natural să corespondăm prin poștă.

Din momentul în care Krișna mi-a intrat în viață, am pierdut orice interes față de școală. Mergeam la școală, stăteam în clasă, dar mintea îmi era complet absentă de la lecții – inima îmi era îndreptată doar asupra lui Krișna. Uneori, când mă cuprindea un val de beatitudine, mă abandonam acelei experiențe și pierdeam contactul cu lumea exterioară.

După ce am avut acea experiență stranie, în mine a existat în permanență dorința de a-L căuta pe Dumnezeu. Întotdeauna, inconștient, căutam o modalitate prin care să pun în practică această dorință. Îmi aduc aminte că, pe când aveam unsprezece ani, am văzut un grup de asceți, *sadhu*, trecând pe lângă casa noastră. Imediat m-am simțit atras de ei și am încercat să mă alătur lor: „Părinții mei au murit. Vreți să aveți voi grijă de mine?” Au fost de acord și

am plecat cu ei la peste douăzeci de kilometri de orașul în care locuiam. Nu le-am spus nimic părinților și, desigur, ei m-au căutat disperăți câteva zile. Apoi le-a ajuns la ureche zvonul că m-aș fi alăturat unui grup de asceți și au pornit în căutarea mea.

Îmi aduc aminte că tatăl meu, imediat ce m-a văzut, a exclamat: „Am crezut că te-ai pierdut! Am crezut că te-ai pierdut!”

Însă mie nu îmi părea deloc rău de aventura mea și i-am răspuns: „Cum să mă pierd? Crezi că sunt precum un bou care nu știe pe unde să meargă și nu știe cum să mai ajungă acasă? În fiecare clipă am știut unde mă aflu”. Nu apreciam deloc grija și atenția pe care mi-o arătau. Alăturându-mă acelor asceți am încercat să îmi domolesc setea pentru Divin. Am mers atât de departe încât i-am spus tatălui meu: „De ce ați venit după mine și nu m-ați lăsat lui Dumnezeu?” Tatăl, bineînțeles, nu mi-a permis să rămân acolo și a început să îi dojenească pe acei asceți în privința comportamentului lor iresponsabil, iar după aceea m-a luat acasă.

În timpul copilăriei mele, majoritatea băieților își puneau în practică fanteziile jucându-se de-a soldații sau pretinzând că sunt sportivi, oameni de afaceri, regi și împărați. Eu, dimpotrivă, aveam o dorință nestăvilă de a-i imita pe asceți. Nu știam nimic despre viața interioară a acelor oameni, însă eram foarte atras să îi imit perfect din punct de vedere al aspectului fizic. Îmi amintesc că într-o zi m-am dezbrăcat complet și m-am dus la sora mea pentru a o convinge să se dezbrace și ea și să devenim amândoi *sadhu*. Ne-am dezbrăcat, ne-am uns corpurile cu cenușă, pentru a imita *vibhuti*, și ne-am așezat lângă un foc pe care îl aprinsesem în grădina noastră. Asta a fost tot, deoarece nu știam nimic despre meditație sau yoga. Un vecin, întâmplându-se să treacă pe acolo, ne-a văzut în grădină și a

rămas șocat când a văzut-o pe sora mea complet goală și plină de cenușă din cap până în picioare. Eram atât de inocenți încât nici nu ne-am putut gândi că nu era potrivit pentru o fată să stea dezbrăcată în văzul lumii. Vecinul a chemat-o imediat pe mama noastră și jocul a luat sfârșit brusc.

Următoarea aventură spirituală majoră s-a petrecut pe la vârsta de treisprezece ani. Totul a început când am văzut o imagine a lui Buddha într-o carte de istorie de la școală. Acea poză ilustra perioada din viața sa când încerca să trăiască mâncând un singur bob de orez pe zi. Chipul îi era minunat, însă corpul îi arăta jalnic: un schelet cu piele pe el. Imediat m-am simțit foarte atras de el, deși atunci nu știam nimic despre învățăturile sale. Pur și simplu m-am îndrăgostit de acel chip minunat și am decis să îl imit. În poză, Buddha era înfățișat meditând sub un copac. În acea vreme nu știam nimic despre meditație. Fără să stau pe gânduri, mi-am spus: „Asta pot să fac și eu. Este foarte ușor să mă așez sub un copac și să stau acolo.” Așa că mi-am ales un copac din grădină și am început să stau cu orele nemișcat. Întregul stil de viață mi l-am adaptat și l-am transformat să semene exact cu acela al lui Buddha.

Pentru ca asemănarea să fie și mai mare am decis să nu mai mănânc, astfel încât corpul să îmi devină foarte slab. În acea perioadă toți cei din casă luau mâncarea pregătită de mama mea și fiecare o mânca separat. Astfel am reușit câteva săptămâni să nu mai mănânc nimic – îmi luam mâncarea și o dădeam la câinii de pe stradă. După un timp ajunsesem atât de slab încât semănam aproape perfect cu Buddha; în schimb, câinii deveneau din ce în ce mai grași și mai sătui. Eram foarte mândru de realizarea mea. Până și colegii de la școală începuseră deja să mă strige „Buddha”.

Tatăl meu lucra la căile ferate, iar în acea perioadă era detașat ca șef de gară în Baluchistan. După o lună de zile,

când a venit acasă și m-a văzut ce slab eram, m-a dus imediat la un doctor pentru a vedea ce se întâmplă cu mine. Mama, văzându-mă în fiecare zi, nu a realizat schimbarea prin care trecusem, dar tatăl meu, după o lună de absență, a văzut imediat că este ceva în neregulă cu mine. Nimeni nu bănuia că motivul slăbirii era datorat postului. Doctorul, deoarece nu a găsit nimic în neregulă, i-a spus tatălui meu: „Acum se află în perioada de creștere și de aceea corpul se înalță și slăbește. După un timp va deveni proporționat. Este bine să mănânce cât mai multe fructe și cât mai mult lapte.”

Mama, încercând să asculte de sfatul medicului, îmi făcea mâncare separat și la fiecare preparat adăuga mai mult unt decât o făcea în mod obișnuit. Astfel, câinii de pe stradă deveneau din ce în ce mai grăsuți și fericiți, deoarece noua dietă era mult mai bogată decât cea de până atunci.

În acea carte de istorie nu erau descrise decât câteva date biografice despre viața lui Buddha, iar informațiile despre meditație și iluminare nu erau explicate îndeajuns. Probabil autorul nu s-a gândit că aceste lucruri ar putea interesa pe vreun copil. Astfel, am rămas complet ignorant în ceea ce privește practica spirituală și nici nu aveam habar despre ce realizase Buddha sub acel copac; nu înțelegeam de ce este considerat atât de mare. Cu toate acestea, eram foarte atras de el și am simțit că trebuie să îl imit cât pot mai bine.

Am citit în acea carte că Buddha purta o robă portocalie și cerșea zilnic din casă în casă pentru a-și obține mâncarea necesară. Imediat am înțeles că este ceva foarte ușor de realizat și am pus ochii pe un *sari* alb al mamei mele, care mi s-a părut materialul ideal pentru roba pe care urma să o port. Am vopsit materialul în portocaliu și m-am înfășurat cu el, după care am găsit un bol și am început să hoinăresc pe străzile din Faisalabad pentru a cerși mâncare. Înainte de a veni acasă îmi schimbam hainele și le puneam într-o cutie

de carton, cutie pe care o păstram printre cărțile de la școală.

Unul dintre prieteni a descoperit ce făceam și mi-a spus: „Nu vei putea să te ascunzi pentru mult timp. În cele din urmă cineva te va recunoaște și te va spune părinților.”

Fiind foarte convins de abilitatea mea de a mă deghiza, i-am spus: „Uite, părinții tăi mă cunosc. Să vezi că voi veni la tine acasă îmbrăcat în robă și voi cere de mâncare, iar ei nu își vor da seama cine sunt. Pot păcăli pe oricine.”

Mi-am pus roba, mi-am dat cu cenușă pe frunte și am plecat să cerșesc. Era aproximativ opt seara, astfel încât amurgul mă ajuta mult în deghizarea mea. În dreptul casei am început să strig: *Bhiksha! Bhiksha!* [Pomană! Pomană!] – deoarece văzusem mulți asceți care făceau rost de mâncare în acest mod. Din moment ce nu m-am gândit că aș putea fi recunoscut și după timbrul vocal, nu m-am mai oboșit să îmi modific și vocea. Mama prietenului meu a ieșit la ușă și, fără să îmi arate că mă cunoaște, m-a invitat înăuntru: „Swamiji, Babaji, vino și mănâncă.”

Am urmat-o și mi-am intrat imediat în rol: „Fiica mea” – i-am spus, deși avea peste treizeci de ani – „vei avea mulți copii și foarte mulți bani.” Îi auzisem pe unii asceți binecuvântându-le pe femei în acest mod. Din moment ce majoritatea femeilor își doresc câțiva copii și foarte multe bogății, asceții, pentru a obține ceva de mâncare, au descoperit că este cel mai bun mod de a le alimenta fanteziile.

Atunci femeia a început să râdă, mi-a desfășurat turbantul din jurul capului și mi-a spus că m-a recunoscut imediat după voce. Imediat a intrat și soțul ei, căruia i-a spus: „S-a deghizat foarte bine, dar vocea l-a trădat imediat.”

Bărbatul mi-a spus: „Cine crezi că nu te-ar recunoaște? În acest mod nu poți păcăli pe nimeni.”

Acum era rândul meu să râd, deoarece mai înainte cu o zi cerșisem la magazinul lui și am primit o monedă de la

el. Iar după ce i-am arătat moneda, el și-a revizuit părerea: „Probabil eram ocupat cu clienții și nu te-am privit mai atent.”

„Nu, nu este așa” – i-am spus. „M-ai văzut foarte bine. Am trecut pe lângă magazinul tău și tu m-ai chemat și mi-ai dat această monedă. Așa că deghizarea este foarte bună, atâta timp cât nu îmi folosesc vocea.”

Au fost foarte amuzați de ideea mea și, necunoscând faptul că făceam acest lucru fără să știe părinții mei, nu au spus nimic familiei mele – așa că am putut să continui să îmi joc rolul.

Mama mea avea doar trei *sari*-uri. Într-o zi, după ce spălasese două dintre ele, a început să-l caute pe cel de-al treilea – care era la mine. Desigur, nu l-a găsit, dar nici nu m-a întrebat nimic, deoarece nu se putea gândi că i l-aș fi putut lua eu. Cred că s-a gândit că l-a dat unui *dhobi* și acesta l-a pierdut sau a uitat să i-l mai dea îndărăt.

Faza finală a personificării lui Buddha a venit când am aflat că el obișnuia să țină predici în locurile publice. Acest lucru m-a atras foarte mult, deoarece era o nouă fațetă pe care o puteam copia. Nu știam nimic despre budism, dar faptul că lucrul acesta poate fi un handicap când voi începe să vorbesc, nu mi-a trecut deloc prin minte.

În mijlocul orașului exista un turn cu ceas, iar lângă el se afla o platformă pe care politicienii obișnuiau să-și țină discursurile. Din acea intersecție porneau drumuri către toate colțurile orașului. M-am deghizat și am urcat pe scări, foarte încrezător în mine, și am ținut primul discurs public. Nu îmi amintesc nimic din ce am spus – nu putea avea nimic de-a face cu budismul, deoarece nu cunoșteam nimic despre această religie – însă îmi amintesc că am vorbit cu foarte mare înflăcărare și mândrie. Am hărțuit trecătorii cu foarte mult aplomb, uneori ridicându-mi brațul și arătând

cu degetul către unii dintre ei – așa cum văzusem că fac politicienii.

Am simțit că începusem cu brio cariera mea de orator și am mai făcut un pas în a-l imita pe Buddha. De multe ori mergeam pe acea platformă și îmi țineam predicile copilărești. Din păcate, Faisalabad nu era un oraș mare și a fost inevitabilă recunoașterea mea. Într-o zi, acest lucru chiar s-a întâmplat și unul din vecini m-a spus mamei.

La început ea a fost foarte sceptică: „Cum se poate așa ceva? De unde să ia el o robă?” Imediat și-a amintit de *sari*-ul care îi lipsea și, căutând prin camera mea, l-a găsit în cutia de carton ascunsă printre cărți. Jocul a luat sfârșit. Odată cu această descoperire s-a încheiat și cariera mea de imitator al lui Buddha.

A fost un episod absurd, dar foarte amuzant, din viața mea; episod care, privind în urmă, reflecta starea mentală pe care o aveam atunci. Dorința pentru Dumnezeu era foarte intensă, dar nu știam să o canalizez decât spre formele exterioare, manifestate ale zeităților. Ceva din mine l-a recunoscut pe Buddha ca fiind divin, însă încercările copilărești și ignorante de a merge exact pe urmele sale reprezentau doar manifestarea dorinței interioare de a-L descoperi pe Dumnezeu. Nu am fost răutăcios și nu am considerat niciodată aceste încercări ca fiind un moft al copilăriei. O putere ascunsă mă îndemna să le practic. Unele *samskara* vechi apăreau și mă forțau să caut Realitatea, să descopăr adevărul Sinelui.

Au fost încercări foarte grele, pe care le-am făcut doar pentru a reveni la starea de fericire și liniște pe care o experimentasem și cunoscusem ca fiind realitatea mea interioară.

Mama mea nu s-a supărat deloc pe mine. Între noi a existat întotdeauna o relație foarte bună și ea mereu a privit cu mult umor situațiile prin care treceam.